

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., v právní věci

žalobce: **H. I.**
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, IČO: 00007064**
sídlem Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha

za účasti: **A. J.**
zastoupená advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2025, č. j. OAM-514/ZA-ZA11-ZA19-R3-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaným rozhodnutím uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., zákona o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neboť žalobce podle žalovaného nenaplnil zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany.
2. Věc byla již opakovaně předmětem soudního přezkumu. Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 14. 12. 2021, č. j. 30 Az 6/2021-54, zrušil předchozí rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany žalobci ze dne 13. 7. 2021, č. j. OAM-514/ZA-ZA11-ZA05-2020, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
3. Dne 16. 5. 2023 vydal žalovaný nové rozhodnutí, č. j. OAM-514/ZA-ZA11-ZA19-R2-2020, kterým žalobci opět neudělil mezinárodní ochranu, neboť jeho azylový příběh shledal nevěrohodným. Toto rozhodnutí následně zrušil Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozsudkem ze dne 13. 9. 2023, č. j. 61 Az 2/2023-58, neboť žalovaný řádně nedoplnil dokazování, jak mu bylo uloženo v předchozím zrušujícím rozsudku. Při doplňujícím pohovoru nebylo plně zachováno právo žalobce na jednání v mateřském jazyce, resp. v jazyce, kterému rozumí, přičemž právě doplňující pohovor byl stěžejní pro odstranění nesrovnalostí, na jejichž základě vyhodnotil žalovaný azylový příběh žalobce jako nevěrohodný. Krajský soud tak věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení s tím, že: *„znovu provede pohovor s žalobcem a), přičemž zajistí řádné tlumočení a doplní aktuální zprávy o zemi původu. Pokud jde o případné rozpory či nejasnosti, které mohou vyplynout z porovnání jednotlivých pohovorů žalobce a) a rovněž z porovnání s pohovory žalobkyně b), pak je třeba předně dát možnost žalobcům, aby případné rozpory stejně jako nejasnosti týkající se listin, které dle žalovaného vzbuzují důvodné pochybnosti o pravosti listin, objasnili a následně konkrétní odpovědi či neznalost žalobkyně b), např. o podrobnostech politických aktivit či užívání léků, posuzovat v kontextu objasněných kulturních, náboženských a rodinných reálií, z nichž žalobci pocházejí, nikoliv posuzovat pouze na základě těch předpokladů správního orgánu, které nutně odrážejí kulturní a rodinné zkušenosti odehrávající se ve středoevropském prostoru. Teprve řádně doplněné dokazování a racionální zhodnocení případných rozporů ve výpovědích žalobců za současného objektivního zhodnocení skutečností vyplývajících z aktuálních zpráv o zemi původu, bude předpokladem pro vydání zákonného rozhodnutí ve věci žádosti o mezinárodní ochranu žalobců a), b), c), d).“* Předchozí rozsudek se vztahoval nejenom na žalobce v nyní projednávané věci [v uvedeném rozsudku označeného jako žalobce a)], ale i na jeho rodinné příslušníky – manželku [osoba zúčastněná na tomto řízení, v rozsudku označená jako žalobkyně b)] a dvě děti [označené jako žalobci c) a d)].
4. Po opětovném posouzení žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaný rozhodnutím uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku žalobci mezinárodní ochranu neudělil. Toto rozhodnutí žalobce napadl včasnou žalobou podanou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) ve spojení s § 32 zákona o azylu. Žalobce má za to, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, protože se nevypořádává s jeho výpovědí dostatečně podrobně a věcně. Namísto komplexního posouzení jeho azylového příběhu se žalovaný zaměřil výhradně na formální stránku listinných důkazů, jejichž pravost žalovaný zpochybnil, aniž by přihlédl k rozdílům mezi českým a ázerbájdžánským prostředím. Lékařské zprávy a policejní dokumenty byly hodnoceny podle českých standardů, což žalobce považuje za nesprávné, neboť v Ázerbájdžánu je běžné, že politickým oponentům nejsou oficiální dokumenty vůbec vydávány, a pokud ano, mají jinou formu.

5. Dále žalobce uvedl, že žalovaný zcela opomenul posoudit jeho politické názory, bezpečnostní situaci v Ázerbájdžánu a postavení politických oponentů v této zemi. Podle žalobce v Ázerbájdžánu neexistuje skutečná politická soutěž a volby jsou pouze formální ceremonií. Jeho účast na demonstracích, sdílení protirežimních názorů na sociálních sítích a následné zatčení a hospitalizace, jsou podle něho důkazem politického pronásledování, které nebylo správním orgánem náležitě zohledněno.
6. Žalobce rovněž upozornil, že žalovaný nerespektuje závazný právní názor soudu, který předchozí rozhodnutí zrušil. Nové rozhodnutí podle žalobce opakuje stejné chyby a neodstraňuje vytýkané vady. Navíc nebyly vyčerpány všechny možnosti dokazování, například nebyl lékařsky posouzen jeho zdravotní stav a tvrzené trvalé následky po policejním zásahu. Podle žalobce se rozhodnutí nijak nezaobírá možností udělení humanitárního azylu, potažmo doplňkové ochrany. Žalovaný se soustředil pouze na zpochybnění důkazů, aniž by se zabýval jejich obsahem a kontextem. Žalobce má také za to, že jeho výpověď byla konzistentní a podpořená důkazy, a že rozhodnutí žalovaného neobsahuje žádné nové skutečnosti, které by odůvodňovaly odklon od předchozího názoru soudu.
7. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na správnosti napadeného rozhodnutí. Upozornil přitom na zásadní nesoulad v tvrzeních žalobce, konkrétně na tvrzení, že se rozhodl opustit Ázerbájdžán po incidentu s policií dne 19. 10. 2019, avšak již 9. 10. 2019 požádal o české vízum a 16. 10. 2019 mu bylo vízum uděleno. Tento rozpor žalobce nedokázal při pohovorech vysvětlit a žaloba se touto otázkou vůbec nezabývá. Žalovaný zároveň odmítl, že by se zaměřil pouze na pravost listin a opomněl posoudit možnost udělení humanitárního azylu či doplňkové ochrany. Tyto aspekty byly v rozhodnutí řádně zohledněny, stejně jako rozpory ve výpovědích žalobce. Předložené lékařské a policejní zprávy byly po důkladném posouzení vyhodnoceny jako padělky, přičemž žalobce tato zjištění nevyvrátil. K námitce o nerespektování závazného právního názoru soudu žalovaný uvedl, že žaloba tuto výtku nekonkretizuje. Podle žalovaného byly požadavky soudu, včetně tlumočení, doplnění zpráv o zemi původu a možnosti vysvětlit rozpory, splněny.
9. Krajský soud přezkoumal bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.) žalované rozhodnutí v souladu s ustanovením čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „směrnice č. 2013/32/EU“), kdy má soud o žalobě proti rozhodnutí, jako opravném prostředku u soudu prvního stupně, rozhodovat dle stavu ke dni rozhodnutí soudu. Současně však platí ve vztahu k možnosti uplatňovat nové skutečnosti, že lze vznášet pouze takové, které žadatel o mezinárodní ochranu nemohl bez vlastního zavinění uvést již v řízení před správním orgánem (viz rozsudek NSS ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015-32). Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Obsah správního spisu byl již uveden v předchozím rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 12. 2021, č. j. 30 Az 6/2021-54, a rovněž v rozsudku zdejšího soudu ze dne 13. 9. 2023, č. j. 61 Az 2/2023-58. Krajský soud tak na jeho obsah odkazuje a rozhodné skutečnosti pouze stručně rekapituluje a dále doplňuje zejména okolnosti, k nimž došlo po vrácení věci žalovanému.

11. Žalobce je občan Ázerbájdžánu a hlásí se k ázerbájdžánské národnosti, vyznává islám. Je ženatý a má dvě děti (přezkum rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany těmto rodinným příslušníkům žalobce je předmětem samostatného řízení u zdejšího soudu vedeného pod sp. zn. 61 Az 2/2025). Žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce podal z politických důvodů, jelikož během mítinku na něj policie použila násilí. Mítink se konal v Baku dne 19. 10. 2019. Přišli k němu tři policisté a odvedli jej do policejního autobusu, v němž žalobce ztratil vědomí. Poté jej vyhodili na ulici. Zde k němu přišli občané, kteří mu pomohli, aby se dostal do nemocnice. Žalobce neví, kdo to byl, probral se až v nemocnici. Jiné problémy neměl, na předchozích dvou mítincích se mu nic podobného nestalo. Posléze se dozvěděl od kamaráda, že mu policie zabavila mobilní telefon, čímž se dostala k jeho aktivitě na sociálních sítích. Lékařskou zprávu z ošetření v nemocnici předložil v Německu. Od policie rovněž obdržel předvolání, které se ovšem k němu nedostalo, jelikož mu ho jeho matka nepředala. Žalobce se o demonstraci dozvěděl na sociální síti. Uvedl, že se často stává, že tam lidé jsou zbiti. Nikdy nebyl členem ani nepodporoval žádnou politickou organizaci, přesto má za to, že je nyní ve vlasti trestně stíhán. Žalobce žádal o udělení mezinárodní ochrany v roce 2018 již v Německu, svou žádost vzal zpět a odjel do Ázerbájdžánu. V minulosti disponoval českým a švýcarským vízem. Na podporu svých tvrzení doložil žalobce správnímu orgánu kopie osobních dokladů, oddací list a lékařskou zprávu, kterou dříve předložil v Německu. Dále doložil rozhodnutí o vyhlášení pátrání vydané ázerbájdžánskou policií.
12. V předchozím řízení žalovaný provedl s žalobcem doplňující pohovor, při kterém však nebylo plně zachováno právo žalobce na jednání v mateřském jazyce, resp. v jazyce, kterému rozumí. Jak již bylo uvedeno, žalovaný byl v dalším řízení (tj. v nyní projednávané věci) vázán právním názorem krajského soudu podrobně uvedeném v bodě 3 odůvodnění tohoto rozsudku.
13. Dne 11. 3. 2024, 20. 3. 2024 a 4. 12. 2024 se konaly doplňující pohovory s žalobcem, při nichž byl žalobce konfrontován s rozpory a nejasnostmi, které vyplynuly z jeho předchozích výpovědí a z listin, které předložil. Při pohovoru dne 11. 3. 2024 a 20. 3. 2024 byla přítomna tlumočnice z tureckého jazyka paní I. Y., při pohovoru dne 4. 12. 2024 tlumočnice z tureckého jazyka paní J. Y. Obě tlumočnice jsou zapsané v seznamu znalců a tlumočnicků vedeném Ministerstvem spravedlnosti.
14. Na základě těchto doplňujících pohovorů dospěl žalovaný k závěru, že žalobce tyto rozpory a nejasnosti dostatečně neobjasnil. Tvrzení žalobce o jeho politické aktivitě, o zbití policií na protestním mítinku a s tím spojeným trestním stíháním ve vlasti, proto žalovaný neuvěřil. Žalobce v různých výpovědích uváděl rozporné informace, například o počtu účastí na protestech, o své aktivitě na sociálních sítích nebo o okolnostech zajištění důkazních prostředků. Tyto rozpory se týkaly i výpovědí jeho manželky, která v některých bodech jeho tvrzení nepodpořila nebo je dokonce popřela (viz str. 10 napadeného rozhodnutí). Nadto žalobce tvrdil, že důvodem jeho odchodu z vlasti byla účast na demonstraci dne 19. 10. 2019, kde měl být zbit policií. Žalovaný však zjistil, že o vízum do České republiky žalobce požádal již 9. 10. 2019 a vízový štítek mu byl vylepen 16. 10. 2019, tedy ještě před konáním demonstrace. Tento rozpor tak podle žalovaného zásadně zpochybnil věrohodnost azylového příběhu žalobce.
15. Lékařskou zprávu a dopis od ázerbájdžánské policie žalovaný vyhodnotil jako padělky. Logo nemocnice, razítko, jméno lékaře ani adresa nemocnice v lékařské

zprávě neodpovídaly oficiálním údajům nemocnice. Pravost lékařské zprávy zpochybňuje kromě popsaných formálních rozporů také její obsah, neboť postrádá základní náležitosti jako osobní údaje pacienta (kromě jména), popis vyšetření, diagnózu, léčbu či označení konkrétního oddělení nemocnice. Naopak obsahuje závěr o původu zranění, ačkoli toto zjištění by vyžadovalo podrobnější expertizu. Obdobné nedostatky žalovaný shledal i v dopisu od policie. Dopis, který měl dokazovat, že je žalobce trestně stíhán, neodpovídal oficiálním vzorům rozhodnutí o vyhlášení pátrání a postrádal zákonem předepsané formální náležitosti. Výpovědi žalobce ohledně počtu a způsobu doručení těchto dopisů byly navíc v průběhu řízení proměnlivé a rozporné.

16. Žalovaný rovněž přihlédl k tomu, že žalobce v minulosti pobýval v Německu pod falešnou identitou a s padělanými doklady. Navíc z výpovědi manželky žalobce vyplynulo, že žalobce měl ve vlasti finanční a pracovní problémy, což vedlo žalovaného k závěru, že skutečným důvodem jeho odchodu byla ekonomická situace, nikoli politické pronásledování.
17. Vzhledem k tomu, že žalobce zdůvodňoval svou žádost o udělení mezinárodní ochrany zejména obavou z pronásledování ze strany státu kvůli jeho politickým aktivitám ve vlasti, žalovaný na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že žalobce nenaplnil důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu. Jelikož žalobce neuvedl žádné další relevantní skutečnosti, které by odůvodňovaly udělení mezinárodní ochrany z jiných zákonných důvodů, a ani takové skutečnosti nebyly v řízení zjištěny, žalovaný žalobci mezinárodní ochranu neudělil.
18. Krajský soud se s hodnocením žalovaného ztotožňuje. Zásadní rozpor, kdy žalobce tvrdil, že důvodem jeho odchodu z vlasti byla právě účast na demonstraci dne 19. 10. 2019, kde měl být zbit policií, avšak o vízum do České republiky žalobce požádal již 9. 10. 2019 a vízový štítek mu byl vylepen 16. 10. 2019, tedy ještě před konáním demonstrace, činí jeho předkládanou verzi azylového příběhu o jeho politické angažovanosti zcela nevěrohodnou. Žalovaný v dalším řízení postupoval v souladu se závazným právním názorem soudu vysloveným v předchozím zrušujícím rozsudku a náležitě reagoval na dříve vytýkané nedostatky. V rámci doplňujících pohovorů se žalobcem zajistil řádné tlumočení, doplnil relevantní informace o situaci v zemi původu (srov. str. 9 napadeného rozhodnutí) a umožnil žalobci, aby objasnil nesrovnalosti v jeho předchozích výpovědích i předložených dokumentech. Krajský soud souhlasí s tím, že tyto nesrovnalosti žalobce nedokázal přesvědčivě a věrohodně objasnit. Ačkoli mu byla v rámci doplňujících pohovorů poskytnuta dostatečná příležitost k vyjádření a při každém z nich byl přítomen tlumočník, jeho vysvětlení zůstala nedostatečná. Soud rovněž přisvědčil závěru o nepravosti předložených dokumentů a shledal, že žalobce neposkytl věrohodné vysvětlení k jejich původu a obsahu.
19. Podle ustálené judikatury přitom, platí (např. rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2005, č.j. 6 Azs 235/2004-57, zveřejněný na www.nssoud.cz), že „... není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují“. Další judikatura je shrnuta v rozsudku NSS ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, v němž NSS dospěl k závěru, že na posuzování věrohodnosti dílčích tvrzení žadatele se vztahuje *standard přiměřené pravděpodobnosti*. Žalovaný tedy může zcela vyloučit z posouzení pouze ta fakta, u nichž je postaveno téměř nájisto, že se nestaly (neexistuje ani přiměřená pravděpodobnost,

že k nim došlo). Obdobně podle rozsudku NSS ze dne 10. 12. 2021, čj. 5 Azs 19/2020-45 (právní věta - ASPI), platí: „Závěr správního orgánu o tom, že azylový příběh žadatele o mezinárodní ochranu či jeho část jsou nevěrohodné, je podmíněn důsledným přezkoumáním hodnověrnosti této výpovědi, na což by se měl zaměřit pohovor s žadatelem, a jeho výpověď by následně měla být řádně vyhodnocena dle obecně uznávaných indikátorů hodnověrnosti (věrohodnosti), jak jsou v podstatě shrnuty v čl. 4 odst. 5 směrnice 2011/95/EU. Mezi tyto indikátory hodnověrnosti patří zejména vnitřní a vnější konzistentnost žadatelovy výpovědi, otázka, zda je tato výpověď dostatečně konkrétní a její plausibilita ve světle relevantních informací o zemi původu.“ V dané věci přitom dospěl soud k závěru, že azylový příběh předkládaný žalobcem není věrohodný, neboť žalovaný shromáždil dostatek důkazů vyvracejících pravost předložených listin a rovněž samotné tvrzení žalobce, že opustil vlast až na základě jeho politické účasti na mítinku, neboť ten ve skutečnosti následoval až po datu udělení víza žalobci do České republiky.

20. Podle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod. Na základě výše uvedených skutečností krajský soud uzavírá, že nebylo prokázáno, že by žalobce byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod. Z tohoto důvodu nebyl naplněn zákonný důvod podle § 12 písm. a) zákona o azylu.
21. Shodný závěr vyplývá i pro důvod udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Jak bylo uvedeno, žalovaný nepřihlédl k tvrzením žalobce o jeho politické činnosti. Jakékoli jiné skutečnosti, jež by mohly nasvědčovat odůvodněné obavě z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, žalobce netvrdil.
22. Ve vztahu k dalším důvodům udělení mezinárodní ochrany pouze ve stručnosti (neboť, jak bylo uvedeno, žalobce zdůvodňoval svou žádost o udělení mezinárodní ochrany zejména obavou z pronásledování ze strany státu kvůli jeho politickým aktivitám ve vlasti) soud uvádí následující skutečnosti.
23. V daném případě není sporná skutečnost, že v České republice nebyla udělena jakákoliv forma mezinárodní ochrany rodinnému příslušníkovi žalobce ve smyslu § 13 zákona o azylu, tedy tento důvod nemohl být naplněn.
24. Rovněž nebyly splněny podmínky pro udělení národního humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, neboť životní situaci žalobce nelze považovat za mimořádnou a nejedná se o případ zvláštního zřetele hodný. Žalovaný úvahy týkající se udělení národního humanitárního azylu rozvedl na straně 17 svého rozhodnutí (není tak pravdou, že se rozhodnutí *nijak nezaobírá* možností udělení humanitárního azylu, jak žalobce tvrdí). Žalovaný zhodnotil všechny skutečnosti uváděné žalobcem, které by mohly být relevantní, přičemž jeho úvahy nejeví známky libovůle a ze správního spisu neplyne ani to, že by došlo k porušení procesních předpisů.
25. Důvody udělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu se žalovaný zabýval na straně 17 až 19 svého rozhodnutí (není tak pravdou ani to, že rozhodnutí *nijak nezaobírá*

možností udělení doplňkové ochrany). Doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu, je možno přiznat žadateli o azyl i v případě, kdy nesplňuje důvody pro udělení azylu, existuje-li důvodná obava, že by mu po návratu do vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Za vážnou újmu se ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. a) – c) zákona o azylu považuje trest smrti nebo poprava [písm. a)], mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání [písm. b)] nebo vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu [písm. c)].

26. Ze správního spisu má soud za nesporné, že žalobci v případě návratu do země původu nehrozí vážná újma ve formě trestu smrti nebo popravy. Trest smrti v Ázerbájdžánu není možné udělit. Hrozba nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 1, 2 písm. a) zákona o azylu je tak vyloučena.
27. Pokud jde o důvod podle § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu, krajský soud odkazuje nejen na stranu 16 žalovaného rozhodnutí, neboť s tímto hodnocením souhlasí, ale rovněž na body 14-16 odůvodnění tohoto rozsudku, neboť zde uvedené závěry jsou příléhavé i na posouzení udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu.
28. Jak žalovaný zjistil z informací o situaci v zemi původu, ačkoli ázerbájdžánské právní předpisy zakazují mučení a jiné kruté, nelidské či ponižující zacházení, přičemž za jejich páčání hrozí trest odnětí svobody až na 10 let, byly zaznamenány případy o systematickém zneužívání těchto praktik ze strany bezpečnostních složek. Omezení svobody pohybu, cestování či repatriace se týká zejména osob z řad opozice, novinářů a občanských aktivistů. Žalobce však mezi tuto skupinu osob nepatří. Jak bylo opakovaně uváděno, tvrzením žalobce o jeho politické angažovanosti, zbití policií a následném trestním stíhání žalovaný neuvěřil. Žalobce zároveň neuvedl žádné další skutečnosti, které by jej řadily mezi výše uvedené osoby. Žalobce navíc vycestoval z vlasti na základě turistického víza. Po zhodnocení výpovědi žalobce o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jeho hlavních motivů k odchodu z vlasti a výše citovaných aktuálních informačních pramenů dospěl krajský soud ve shodě s žalovaným k závěru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky ani pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu.
29. Žalovaný rovněž správně posoudil otázku, zda žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. V Ázerbájdžánu neprobíhá ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možné ve vztahu k žalobci pokládat za vážnou újmu dle ustanovení § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu.
30. Pro úplnost se krajský soud vypořádává i s neudělením doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu. Z výpovědi žalobce, z evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v ČR ani ze zjištění žalovaného v průběhu správního řízení nevyplývá, že by v ČR byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce.
31. Krajský soud z výše uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl krajský soud podle zásady úspěchu ve věci zakotvené v § 60 odst. 1, 7 s. ř. s., když žalobce nebyl v soudním řízení úspěšný a žalovanému jako správnímu orgánu nevznikly takové náklady soudního řízení, které by přesahovaly rozsah jeho běžné úřední činnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS. Běžnou úřední činnost by

přesahovaly zejména náklady správního orgánu vynaložené na obranu proti žalobám zjevně šikanózním, viz např. rozsudky NSS ze dne 8. 3. 2012, č. j. 2 As 45/2012-11, ze dne 26. 10. 2011, č. j. 7 As 101/2011-66, č. 2601/2012 Sb. NSS). Osoba zúčastněná na řízení nemá ve smyslu § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů soudního řízení, neboť jí soud neuložil žádnou povinnost.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 18. června 2025

JUDr. Petra Venclová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně